Ч. 292 (14.541). Львів, вівторок 29. грудня 1936. Opłata pocztowa uiszczona gotówką. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 504-060. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41.
„ Друкарні: 229-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Ще не прогомоніла справа конфіскати українських календарів з Галичини у містах Волині та відомої інтервенції посла С. Барана, що мала протиділати тій заборонi, яка вдарила безпосередньо в права української книжки зі Львова за сокальським кордоном, а вже дійшли до нас нові трівожні вістки — цим разом з Полісся, що сигналізують нову серію виступів проти українського, дарма що аполітичного, друкованого слова.

Як нас повідомляють, у м. Кобрині і в кобринському повіті на Поліссі, адміністраційна влада не дозволяє продавати книжкових календарів в-ва „Рідний Колос" у Луцьку. **В календарцях тих нема ані одної статті на тему політичну а лише й виключно статті про сільське господарство.**

Згадані календарі друковані в Луцьку, от же в межах негалицької території.

Наступ червоних під Мадридом заломився нині рано.

Як повідомляє Авас з Авілі, на мадридському фронті червоні почали нині рано несподіваний наступ на праве крило ґен. Варелі під **Вілляверде, на передмісті Басуреро; їх відбито вогнем.**

Нац. літаки сильно збомбардували становища червоних на захід від Мадриду, під Поцуеле. Нац. артилерія дальше інтензивно обстрілює ворога, зокрема шосу до Барсельони, що переходить через північні дільниці Мадриду. Червоні бомбардували рано місцевости, положені на південь від Мадриду. Ген. Кеіпо де Лляно повідомляє через радіо, що

біля Вілляверде нац. війська відкинули ворога з його становищ;

на побоєвищі найшли 72-ох убитих.

Комунікат червоних описує вчорашні бої під Мадридом

ось як: червоні перевели наступ на передмістя Басуреро. Крім того Авас повідомляє з Мадриду, що **нац. повзи намагалися сфорсувати мости між Каза дель Кампо і Каза дель Моро, але відступили перед густим вогнем червоних, при чому 2 повзи впали до ріки. Опісля червоні перейшли до протинаступу і відіпхнули червоних у глибину дільниці Каза дель Кампо.**

Комунікат нац. головної кватири повідомляє також про

бої на інших фронтах,

а саме у провінції Кордові заняли нац. війська місто Льоперу, на араґонському фронті відбили наступ червоних, що уживали повзів та зістрілили два літаки.

Комунікат червоних повідомляє, що на ґвадаляхарському фронті червоні осягнули всі позиції, які визначило їм командування та перевели розвідку.

Дезертири, які перейшли до нац. військ оповідають, що

серед червоних розлом.

Марксисти з двох астурійських місцевостей звели між собою формальну битву, в якій згинуло 50 людей.

Французькі робітники страйкують, анґлійське вугілля заливає Францію.

Французькі робітники страйкують, англійське в

Французькі робітники хотять закінчити 1936 рік новою хвилею страйків. Завтра (у вівторок) відбудеться **одногодинний демонстраційний страйк 150.000 міських робітників,** які домагаються, щоб міська управа скасувала ощадностеві постанови, які обнижують заробітки. Трамваї, підземельна залізниця, водопроводи і т. п. функціонуватимуть нормально.

Післязавтра (в середу) металеві робітники паризької округи переведуть 5-мінутний демон**стративний страйк,** щоби остерігти працедавців, які не дали ясної відповіди на видвигнене перед кількома тижнями домагання звишки платень. У тій справі інтервеніюватиме нині уряд.

Наслідки постійних страйків не дають на себе довго чекати: як повідомляє „Журналь де Деба" з огляду **на зменшення продукції французького вугілля**

привіз англійського вугілля до Франції подвоївся.

—o—

Чи справді попелюшка?

ПРИВАТНИЦТВО И КООПЕРАЦІЯ.

Копцюшком (по нашому попелюшкою) називають поляки людину маловартну, дещо смішну, але нешкідливу, якої в життi не поборюється, тільки протекційно толерується. Такою попелюшкою дехто з нашого громадянства, зокрема у деяких кругах наших кооператорів, вважає наших приватників, себто щойно наростаючий — отже ще й досі слабонький, властивий купецький і промисловий стан.

Наше соціяльне й господарське життя мало зріжничковане. Своєю масою переважає дрібне селянство. До нього і його потреб достроєно головно й наші освітні та господарські установи. На село у першу чергу звернено їх працю. Що більше, сама психіка й підхід до загально-національних справ мав у собі дуже багато знаків романтичного хуторянства. Місто з його специфічною атмосферою і його окремими потребами ще за мало має притягаючої сили для наших діячів. Назагал беручи, живемо ще дальше селом і для села.

Вилім робить само життя. Воно теж мостить нові розвоєві шляхи, що ведуть у царини, досі мало нам відомі і може через те не дуже цікаві. Це нове життя по містах, у малій мірі і по селах, творить сірий незамітний чоловік власним почином і власним зусиллям, донедавна без ніякої орґанізації та проводу. Тим сірим, незамітним чоловіком є наш приватник, що часто недавно прийшов до міста й опинився тут серед незнаних і неприятливих обставин.

Як нераз бувало в історії неодного народу, лихоліття витворює нову енергію, дає лави нових працівників, що заповнюють скоро втрати, що їх нанесла історична руїна. Це дуже наглядно можна ствердити у нас, у Галичині.

Порівнюючи наш довоєнний стан в Галичині зі сучасним, здебільша привикли ми за незнанням річей вважати довоєнний стан за свого роду золотий вік, що минув і ледви чи коли вернеться. А цього золотого віку поправді й не було. Була тільки інша, лекша зовнішня конюнктура, що вимагала меншого напруження сил у боротьбі з життєвими супротивностями. Відчувала це найліпше інтеліґенція зі шкільними патентами, що не знала зовсім страшної язви теперішнього масового безробіття. Саме воно — це масове безробіття повоєнної інтеліґенції, що не могла заняти бюрових посад головно через невідрадну політичну конюнктуру, викликує чорні настрої та міражі колишнього золотого віку.

Погляд на колишній золотий вік і сучасну безнадійність не зовсім виправданий дійсними обставинами. Поминувши справді розпучливе положення загалу нашої молодої інтеліґенції, що вчилася немов за давніх і для давніх минулих часів і на старих здебільша взірцях, непригожих для нових обставин, наш сучасний стан в Галичині виявляє деякі такі розвоєві цінности, яких не було перед війною. Очевидно перед війною польський елемент у краю не мав за собою сили власної держави і її всього апарату, наставленого на підтримування одної польської національности. І через те відношення сил виходить на нашу величезну некорисність. А проте, як кажемо, самі під тиском отих зовнішніх обставин, народились у нас ділянки конструктивної праці, що раніш майже не істнувала.

Наприклад саме повоєнною цінністю є поява у нас станової організації наших купців і проми-

словців, стану, що властиво зродився після війни й зорганізувався у свому товаристві „Союз українських купців і промисловців“ у Львові з філіями в краю. Про них якраз буде мова.

В ході історичних подій втратили ми міщанство. Міста на українській етнографічній території прибрали чужий нам національно характер. Остались там рештки зубожілих ремісників, а у менших містах та містечках на їх передмістях бідні й безпросвітні міщани-хлібороби без найменшого духа підприємчивости, елемент тяжкий до організаційної праці. Наша міська інтелігенція, що сама вийшла зі села, кровно й духово була з ним звязана, не звертала великої уваги на недобитки ремісників і хліборобів по містах. Розчарували її нераз і невдалі спроби їх організації. Увагу звернено на село й тут зроблено дійсно чимало.

Повільне відродження нашого міщанства в Галичині приходить якраз у повоєнному лихолітті. Організуються ремісники не лиш у Львові, але й на провінції у свому становому товаристві „Зоря“. „Рідна Школа“ основує кілька доповняючих фахових шкіл для вишколу ремісничого доросту. Розвивається й розбудовується торговельна школа у Львові й дістає другу посестру в Яворові. Але найважніше — твориться купецький і промисловий стан.

Сьогодні він вже доволі численний, але економічно ще дуже слабий. Першими зродилися купці-приватники зі споживчої бранжі, по найбільшій частині друбні ґрайзлерники. Після них являються представники й інших бранж. Часто густо без фахової освіти й вишколу, з дрібним капіталом, без організаційної допомоги й поради отвирали ті сірі люди свої дрібні варстати праці у закутинах периферій міст при байдужности нашого загалу. Поборюючи труднощі, при невсипучій праці й ощадности заробляють на кусник насущного хліба, нерідко розбудовуючи свій первісний більш як скромний варстатик праці.

Цей наш новий стан, у місті незнаний перед війною, є нашим найціннішим повоєнним національним добутком. Власним досвідом і працею вчиться купецького хисту й калькуляцій, привчаючи до них і свої діти. Що більше. Неодин з тих дрібних купчиків думає вже сьогодні про те, щоб своїм дітям утворити варстати праці й у інших купецьких бранжах, що мають можливости істнування й розвою у даній місцевості.

Родиться рівнож і промисловий стан. Покищо має він характер радше ремісницький та покищо слабий з причини браку досвіду й відповідних капіталів. Колись його не було, а сьогодні він є й очевидно останеться та буде, мусить розвиватися.

Наша економічна мізерія не дозволила покищо на витворення купецького гуртівництва поза кооперацією і власних промислових осередків. Черга на них щойно у недалекій може майбутності.

Кажуть, що нема нічого у світі без т. зв. „але“. Істнує воно й у цій ділянці, про яку говориться. Є ним неоправданий погляд деяких наших кругів, передовсім кооперативних, про свого роду нижчість приватництва від кооперації, що приватники відчувають дуже болючо. Думка, що кооперація є одиноким ліком на всі економічні — чи навіть і соціяльні недомагання сучасного устрою, є неслушна. Слід — очевидно — доцінювати велику вагу господарську й морально-виховну кооперації для нашого збірного життя, однак не слід недоцінювати а то й легковажити, а може й поборювати приватництво в купецтві й промислі.

Кооперація зробила справді багато у нашому селі й має там ще чимало можливостей дальшої творчої праці, бо далеко не опанувала тут ще усіх ділянок, які повинна опанувати. У місті вона не у всьому дописала. І тут якраз виручують її з повним національним успіхом наші приватники, що працюючи тяжко на свій хліб, роблять рівночасно велику національну місію, здобуваючи без розголосу, але послідовно крок за кроком ці позиції, яких ані українське урядництво, ні урядовці нашої кооперації не всилі здобути.

У цій ділянці можемо вчитися на досвіді Познанщини. І там до війни польську кооперацію поставлено високо й вона зробила свою велику національну службу в часах пруського панування. Але там патрони кооперації не вважали польських приватників за щось нижчого з національно-морального боку, за свого роду попелюшок, що їх можна щонайвище поблажливо толерувати. Навпаки, якраз патрони кооперації щиро раділи з кожного поступу й економічного скріплення тамошніх польських приватників, бо скріплення останніх було рівнозначним зі скріпленням загально-польського стану посідання.

Серед наших приватників є вже люди з високою фаховою освітою. Переважає очевидно сірий чоловік. У неодного є і найцінніші річи — ініціятива й підприємчивість, а то й ризикантство — річи, які нераз мало доцінюють урядовці з кооперації. Місця на творчу працю є у нас дуже багато. Кооперація й приватництво можуть іти поруч, кожні на свому місці у національній службі як конечні й корисні та творчі частини нашого збірного життя!

Д-р Степан Баран.

Творення панамериканської Ліґи Націй
і реформа женевської.

(Від нашого кореспондента).

Женева, 24. грудня 1936.

Хоч на перший погляд може видаватися, що витворення загально-американської політичної інституції скріплює лише доктрину Монро і збільшує відокремлення Америки від Европи, але в дійсности американська „Ліґа Націй“ витворюється в значній мірі на тих самих ідеольоґічних основах і на терені тих самих відносин світової політики, як і її старша женевська сестра. Дотогож деякі південно-американські держави намагаються вдержати далі політичний звязок з женевською установою і Европою взагалі, щоб мати деяку противагу для монопольних впливів Злучених Держав Америки на політику латинської Америки.

Коли в Женеві піднесли справу реформи Ліґи Націй, тоді звернули особливу увагу на питання її універсальности, себто питання повороту до неї тих членів, що виступили з неї, та участь нових держав. З огляду ж на те, що найбільшим ворогом універсальности Ліґи є моск. уряд, який за всяку ціну намагається ударемнити поворот Німеччини та Японії до неї та щоб Л. Н. остаточно покинула Італія, боротьба за універсальність Ліґи перетворюється в деякій мірі в боротьбу проти московської геґемонії. Змагання Ліґи Націй до універсальности примушує її пристосувати свою реформу до рішень панамериканської конференції і співробітництво европейських та американських держав на цім терені пожвавлює і в Америці боротьбу проти московського імперіялізму, надаючи їй у звязку з останніми подіями на Далекому Сході справді світовий характер.

З резолюцій принятих на загально-американській конференції видно, що вона відбувалась у значній мірі під враженням еспанських подій та небезпеки нової великої війни, яку ці події можуть викликати. Симпатії латинської Америки, держав еспанської та португальської культури, належать цілком національній Еспанії, що під проводом ґенерала Франка провадить боротьбу проти московських впливів. Про це свідчать і виступи представників тих південно-американських держав у Женеві, що належать до Ліґи Націй, в обороні жертв большевицького терору в Еспанії, а зокрема останній виступ представника Чіле Едвардса.

Протимосковські тенденції латинської Америки тим важніші, що вони не лишилися очевидно без поважного впливу і на Злучені Держави Америки. Між цими тенденціями та змаганнями уряду Вашингтону, щоб зміцнити загально-американську невтральність в европейських справах осягнено на панамериканській конференції задовільний компроміс. В одній з своїх останніх заяв зроблених у пресі президент Рузвельт між іншим сказав: „Злучені Держави не вступлять ніколи до Ліґи Націй, а щодо утворення американської Ліґи Націй, то це рішить конференція в Буенос Айрес“. Ці слова наступника президента Вільсона, основника Ліґи Націй у Женеві, звучать як гірка історична іронія. Конференція у Буенос Айрес постановила не створювати американської Ліґи. Зате проект невтральности запропонований Злученими Державами конференції витворює таке політичне знаряддя, що воно фактично може виконувати функції Ліґи Націй. Цей проект бере під увагу пакти Кельоґа Саведра-Лямас та конвенції з 1928 р. Він заборонює невтральним державам постачати воюючим сторонам кредити, зброю та сирівці. Він передбачає комісію згоди та мирового суду, яку прикликається в порозумінні з противними сторонами.

Оборонцем звязку з женевською установою виступив у своїм проекті Уругвай, а саме оборонцем універсальности женевського пакту. В цьому проекті згадано зобовязання американських членів Ліґи Націй та запропоновано частіше відкликатися до Гаського Трибуналу. Найдальше пішли в напрямі утворення американської Ліґи Націй центрально-американські держави. Проект Сан Домінґо підтриманий пятьома республиками передбачає обовязкову невтральність у разі позаконтинентального збройного конфлікту, постійну Раду, загально-американську асамблею, Трибунал точно отже майже цілковиту копію женевської установи. Цей проект найбільше подібний до проекту Злучених Держав і мабуть таємно ними підтримуваний. Посередниками між проектами Злучених Держав та Уругваю виступили Чіле та Венесуеля.

В результаті праць загальноамериканської конференції вироблено 18. п. м. резолюцію, головні точки якої такі: У разі небезпеки зверхньої війни, що загрожує якійсь американській державі, американські республики повинні порадитися в намірі помирного співробітництва. В разі війни поза межами Америки мають відбутися поширені наради з метою дотримати миру в новім світі. Ці постанови прероґатив Ліґи Націй властиво не порушують. Поватим вона має нагоду пристосувати свою реформу до політичних потреб нового світу.

Праця над самою реформою Ліґи Націй в Женеві властиво ще й не почалась! Праці комітету XXVIII, що почалися 14. ц. м. називаються навіть просто „усталенням чинности засад пакту“. І не зважаючи на це в комітеті повстали вже поважні розбіжні думки. Були вони вже і перед початком праць. Прихильники універсальности Ліґи Націй висловлювалися за тим, щоб праці комітету відсунути на січень по Асамблеї, яка має приняти до Ліґи Націй Єгипет та виключити остаточно Абісинію і дати тимсамим Італії змогу взяти участь у працях Л. Націй. Але до цього саме не хотів допустити московський уряд маючи намір перевести реформу Ліґи Націй до повороту Італії, і то таку реформу, щоб відтяти шлях до повороту й Італії і Німеччині. Представник Франції, п. Поль Бонкур запропонував „надати силу і значіння постановам пакту“, а представник СССР, п. Штайн запропонував „зміцнити та зазначити виразніше зобовязання членів Ліґи Націй“. Але цьому спротивились представники Голяндії, Чіле, Швайцарії та Австрії, і зазначили, що комітетові доручили переробити лише статті X і XVI (солідарність і санкції), XI і XV (небезпеки війни) та XIX (ревізія). Таким чином Франція та СССР лишились у меншости ізольовані. Одноголосно рішив комітет поставити на денний порядок праць справу узгіднення пакту Ліґи Націй з пактами Бріяна-Кельоґа і Саведра Лямас та справу співробітництва з державами, що не належать до Ліґи Націй.

Дальші праці комітету реформи Ліґи Націй відкладуть до січня, і в Женеві сподіються, що в них візьме участь і представник Італії. Таким чином московський уряд та „людовий фронт“ Франції не мають багато надій надуживати і на далі Лігу Націй як знаряддя для здійснення своїх плянів в Европі.

М. Данько

Українська акція у Великій Британії.

Українське Бюро в Льондоні помістило в англійській пресі у місяці грудні цілу низку дописів та отвертих листів в українських справах, навязуючи головно до найновіших подій на Україні та до проголошення довго вичікуваної совітської „конституції".

„МОРНІНҐ ПОСТ" з 15. грудня помістив лист, у якому БЮРО звертає увагу на те, що розславлена совітська конституція — це звичайний обман. Згадуване часто „право до відокремлення поодиноких республик" — в дійсності не має найменшого практичного значіння, бо в тій же конституції є ще друга точка, яка каже, що „особи, які стануть зрадниками соціялістичної батьківщини, будуть уважатися ворогами народу". Тому колиб українці отверто забажали пропаґувати відділення від Союзу, вони негайно підпадуть обвинуваченню в державній зраді та будуть суджені на підставі закону про зраду...

„ІВНІНҐ ЕКСПРЕС" (Абердін, Скотляндія) з 5. грудня помістив отвертий лист Українського Бюра, в якому звернено увагу на те, що на Україні панує окупаційна влада і тому вона не має права перед світом говорити в імені України. „Україною все ще правлять москалі і тому так зв. заступники України зовсім не є представниками українського народу і не мають права говорити в його імені". Лист відноситься до промови Любченка підчас конґресу в Москві. В листі підчеркнено також наслідки тої окупаційної влади: одним з тих наслідків був катастрофальний голод, найбільший в історії Европи.

„НОТТІНҐЕМ ІВНІНҐ НЮС" (Ноттінґем) з 4. грудня помістив лист Українського Бюра, в якому сказано про переслідування на Україні українських націоналістів і навіть українських большевиків, як Коцюбинського й інших, які відважилися спротивитись Москві.

„ЕДІНБОРО ІВНІНҐ НЮС" (Едінборо, Скотляндія) з 12. грудня помістив допис Українського Бюра у відповідь кореспондентові того часопису, який представляв, що Україна користується під Совітами великою свободою, „більшою навіть, як Скотляндія". Українське Бюро на підставі фактів опрокинуло всі його твердження, включно до „свобід", які надає нова конституція. Ця конституція в дійсності нічого не змінює, є тільки фарсою. Істнує тільки одна комуністична партія. Опозиційним партіям не тільки не дозволено організуватись, але взагалі їх істнування уважалиб державною зрадою. Нема також свободи преси (як це твердить конституція), бо в совітах взагалі нема незалежної преси; вся преса — державна і т. д. Допис закінчується словами: „Історія совітсько-українських взаємин за минулі роки — це історія постійного нищення українських прав Москвою і систематичного поневолення... Москва не тільки править Україною, вона уважає її за свою приватну власність..."

„БІРКЕНГЕД АДВЕРТАЙЗЕР" (Біркенгед) з 16. грудня містить довший допис Українського Бюра у відповідь на отвертий лист написаний секретарем організації „Приятелів Совітського Союзу". Допис Бюра наводить довгу низку совітських розпорядків, які систематично обкроюють „автономні права", що їх совітська Україна вспіла була ще задержати для себе. Політика Москви спрямована на повну асиміляцію України. Але це не така легка справа, бо Україна не перестане боротися з тими затіями, аж до остаточної перемоги, до осягнення повної незалежности.

(УКБЮРО ЛЬОНДОН).

——o——

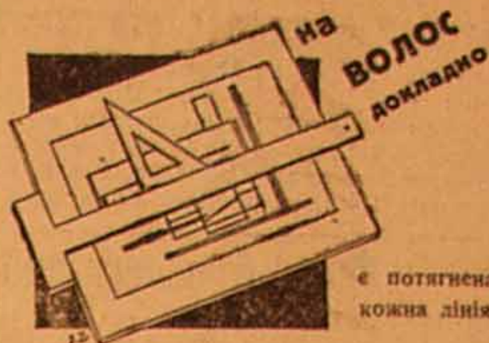

Німецькі та совітські воєнні ескадри пливуть до Еспанії.

Два кораблі валенсійського уряду затримали коло Більбао німецький парохлав „Тальос". Як повідомляють з льондонських політичних кол,

німецькі панцирники „Дойчлянд" і кружляк „Кельн" та дві фльотилі торпедовців відплили до Еспанії, щоб увільнити затриманий корабель.

Вони зосередяться коло Більбао і зроблять там демонстрацію. Французька преса сподівається, що інцидент покінчиться спокійно і що валенсійський уряд **випустить притриманий корабель з його трьома пасажирами і вантажем,** у якому зрештою нема воєнного матеріялу.

Положення ускладнює та обставина, що рівночасно у звязку зі справою „Комсомольця" також СССР висилає воєнну фльоту на еспанські води. Як повідомляє „Ле Матен",

до Еспанії має причалити 5 большевицьких підводних човнів. Вони дістануть базу в одній з пристаней, що підлягають валенсійському урядові

та ескортуватимуть совітські торговельні кораблі, слонюючи їх перед атаками еспанської нац. фльоти.

Взагалі на еспанських водах тепер дуже неспокійно. Два еспанські стежні судна, не знати з котрої сторони, здоганяли французький корабель „Кап де Пальм", що всетаки не здержався, не зважаючи на остерігаючі стріли.—Кружляк „Сервера" затримав недалеко Сантандеру невідомого походження корабель, що плив з Більбао до Англії та **затопив його,** забираючи на свій чердак залогу.

Підводний човен, який невідомо до кого належить, **намагався сторпедувати корабель „Маггалянес",** що випливав з пристані Таррагони. Торпеди найдено на пляжі.

——o——

Листопадові сходини в Льондоні.

Користаючи з побуту в Льондоні проф. І. О. Бочковського (в переїзді з Америки і Канади до Праги) уладив Анґльо-Український Комітет у Льондоні 29. м. м. Листопадові Сходини, на яких проф. Бочковський коротко переповів ваґу української справи для Великої Британії та значіння Листопадових Роковин для українців цілого світу. Промови проф. Бочковського вислухали присутні, між якими були, крім членів Анґльо-Українського Комітету й української колонії в Льондоні, також і члени чужинецьких посольств, з великим зацікавленням. Вечірка закінчилась коло год. 11. вночі.

(УКБЮРО ЛЬОНДОН).

ІВАН РИБЧУК.

Несміливий.

Кость був моїм найліпшим товаришем і ділився зі мною всіма своїми клопотами. Я радив йому як міг, а як не мав ради то казав я йому щиро, що в таких тяжких часах, як нині, кожний мусить собі сам радити.

Одного дня прийшов Кость до мене з дуже сумною міною. Я гадав спершу, що він не може ніяк найти третього ручителя з каменицею на вексель, щоб дістати позичку 100 золотих в одному нашому банку. Але справа була поважніша. Він закохався. „Вона" називалась Евгенія і як можна було вірити Костеві, вона була не тільки найгарніша з усіх Евгеній, які він досі зустрів (перша була машиністкою в одного адвоката із Ставчан і була окрасою місцевого драматичного гуртка), але взагалі найгарніша дівчина у світі (щось у роді Меріон Дейвіс з фільми „Помаранчева симфонія").

— Те, що я закохався це зовсім нормальна річ. Але з міни твоєї виходить так, що вона тебе не дуже любить — сказав я дуже спокійно та ніжно.

— О, цього не можна сказати так певно. Я гадаю, що трохи... але напевно не знаю. Зате я знаю, що без неї не можу жити, що не можу працювати, коли починаю думати про неї і що як не бачу її три дні то трачу навіть апетит.

— Щож! проста річ: мусиш її запитатись, щоб знати, як вона до тебе ставиться. Бо так то — —

— У цьому то й вся трагедія! — сказав Кость зломаним голосом. — Я можу з нею розмовляти про все, що хочеш, але не про свої почування. Нераз, як пічну наприклад говорити про останні фільми — а Меріон Дейвіс так мені і весь час пригадується при цьому! — то все звертаю розмову на те, як то в американських сценаріях усе гарно кінчиться... а в останній хвилині не маю сміливости завернути до себе. Боюся зіпсувати якимсь необережним словом знайомість з нею, на якій мені так залежить. На самоті то я все гарно собі думаю, а при ній починають мені бракувати всі найважніші слова.

Помагаю приятелеві як можу:

— Це все теж зовсім нормальне явище. При важних постановах, від яких залежить ціле людське життя, не можна легко довіряти собі... Треба підготовлятись до них довго, вправлятись...

— Вправлятись?! — крикнув Кость, якби хотів схопити мене за невідповідне слово. — Як можна вправлятись у таких справах, які приходять чоловікові раз у житті, а ще і перший раз.

— Чому не можна? Возьми для прикладу боксера, який виступає на великій арені, щоб уперше здобути першу нагороду і почати кар'єру свого цілого життя. Чи він не підготовлявся до такого виступу роками або бодай місяцями тижнями. А як він це робив? Стояв цілими тижнями перед рухомим великим мячем, — „панчінґбол" називається така штука! — і гатив у нього якби це був його живий противник.

— Що за порівнання! Кохання і спорт! Я і боксер! Я не бачу тут ніяких аналогій!

Я запалився до свого припадкового прикладу і доказую далі як професор:

— А я тобі кажу, що це зовсім те саме. Коли ти не можеш висловити свобідно своїх почувань перед тою, яку ти кохаєш, то можеш вибрати собі якунебудь байдужу знайому і починати з нею від комплиментів аж дійдеш до освідчин. Тому, що тобі зовсім не буде залежати на тому, як вона прийме твої слова, можеш спокійно і свобідно складати фрази, обдумувати ефект усяких слів, поки не навчишся говорити про своє серце, як продавець на ринку про яблука або помідори. А як уже навчишся, тоді можеш своїй Евгенії сказати все, що захочеш.

Мій приятель стиснув мені руку із вдячности. так дуже подобалась йому моя думка.

— Я зараз від завтра починаю першу пробу. У одній крамниці з „Маслосоюзу" я вже віддавна познайомився з одною дівчиною, яку часто зустрічаю на вулиці. Вона собі така звичайненька кругленька гуска, поливана сметаною... як до експерименту то підійде знаменито.

Минув тиждень чи два. Зустрічаю Костя, а в нього міна така сама похоронна як колись:

— Сам не уявляєш собі, який я маю клопіт!

— Ти освідчився Евгенії, а вона сказала „ні"?

— Зовсім ні. Я послухав твоєї мудрої ради і почав ходити з тою сметанкою. Але я побачив відразу, що булоб дуже глупо так ні сіло ні пало почати від комплиментів і залицяння з дівчиною, яку я так мало знаю. Я почав з нею ходити, щоб підготовити ґрунт. Я був чемний з нею, раз запросив її до цукорні. І уяви собі, що після кількох довших розмов і проходів я переконався.

Польський уряд дає стипендії москвофілам із Закарпаття.

Читаємо в часописі підкарпатської молоді „Пробоем“:

Від коли посол Фенцик став приятелем поляків і видає свої ґазети, майже щороку висилає до Варшави на студії кількох москвофільських студентів. Цього року вислав аж пятьох своїх „попутчиків“ ,між ними: П. Теняка, І. Ковача, Лінтура й Химинця. Всі вони перебувають у Варшаві на кошт польського уряду і всі походять з рядів „карпаторусскаѵо студенчества“.

Проти большевизації української нації.

„РЕВЮ ОФ РЕВЮС“, місячник, що виходить у Льондоні, помістив у грудневому числі текст резолюцій, принятих центральним комітетом Українського Національного Демократичного Обєднання в справі небезпеки большевизму для української нації і протест проти русифікації українських земель совітською владою. До статті додана також мапа українських етнографічних земель.

(УКБЮРО ЛЬОНДОН).

З дискусії на мистецькі теми.

Заява АНУМ у відповідь д-рові В. Залозецькому.

Високоповажаний Пане Редакторе!

У Вашому органі з 20. і 22. XII. 1936 уміщена стаття п. В. Залозецького під наголовком „Шляхи нашого новітнього мистецтва“, яка невірно представляє ці шляхи і потім тенденційно насвітлює мистецьку діяльність членів АНУМ-у. Просимо помістити нашу відповідь-заяву.

В. Залозецький твердить, що „творчість більшости мистців тої вистави“ (тих, що взяли участь в VIII. виставі АНУМ-у) „незвязана ані з рідною землею ані атмосферою тої землі, ані з духом старої традиції українського мистецтва, ані врешті з певними суттєвими релігійними чи національними потребами нашого громадянства“.

Щоби ствердити цілковиту безосновність повищих тверджень, вистане навести самі назвища з катальоґу вистави і тим пригадати загально відомі факти, що:

Архипенко Олександер — один з найбільших різьбарів сучасної доби, поминаючи дійсну українську степову стихійність у його творчости, вже й тематично наблизився до рідної землі та до її атмосфери.

Білецька Надія — здебільша портретистка, яка мріє про матеріяльні можливости дати цілу серію композицій на українські теми. (Див. „Нова Хата“, ч. 24, 1936 р.).

Бутович Микола — майже виключно українська тематика та продовження українських традицій.

Гординський Святослав — залюбки „користає з рідної тематики (Гуцульщина, Бойківщина, карпатські пейсажі).

Грищенко Олекса — українська стихійність, відчута навіть непрофесорами мистецтва (Донцов про корсиканські пейсажі Грищенка, „Вістник“). Думаємо, що небезпідставно у двох париських державних музеях під образами Грищенка стоїть напис „Українська школа“.

Ґец Лев — відомий співтворець стрілецької Антольоґії.

Дольницька Марія — українська тематика в емалії, україно-византійський стиль і техніка.

Іванець Іван — один з нечисленних українських баталістів.

Іванцев Денис — український пейсаж, український жанр, баталії на стрілецькі теми.

Ковжун Павло — перший у Галичині дав українську графічну форму книжці (викликав цілу низку наслідувачів). Постійно працює для релігійних потреб цілою низкою поліхромій церков (більше як 10).

Козак Едвард — постійно обслуговує потреби нашого громадянства карикатурою у пресі.

Кульчицька Олена — діяльність у всіх галузях українського мистецтва виключно українською тематикою.

Лятуринська Оксана —і долотом і пером (поетка націоналістка) на службі нації.

Мазепа Галина — хоч виросла на чужині, не тратить звязку з рідною землею. Ілюстраторка „Нової Хати“, проєктантка українських жіночих одягів і декораторка українських пес (постанова „Лісової Пісні“ Лесі Українки у Празі).

Масютин Василь — заповнив прогалину у ґалерії історичних постатей нашого минулого. Історичними портретами всіх наших гетьманів задовільнив надзвичайно жагучу потребу нашої нації, — воскресив традицію.

Музика Ярослава — для релігійних потреб нашого громадянства низку мозаїк, ікон і деревориттів, навязаних до византійської традиції, авторка першої сучасної церковної утварі, опертої на византійській традиції і на народних мотивах.

Осінчук Михайло — на підставі слів самого п. В. Залозецького („Діло“, 29. XII. 1933): „навязує до старої традиції та її творче асиміловання в дусі новочасного малярства має перед собою будучність. Хто знає, чи ця творча синтеза не найбільше органічне явище в нашому новочасному мистецтві“. — Низка ікон, іконостасів і поліхромій в україно-византійському стилі. (Останні поліхромії: Потореця і Копичинці).

Перфецький Леонід — баталістика нашого зриву.

Сорохтей Осип — творець жартівливої стрілецької романтики, стрілецький карикатурист, теж і релігійна тематика.

Холодний Петро — від літ працює над військовою тематикою У.Н.Р., загально знаний графік-ілюстратор нашої книжки.

Відсутність національної тематики у **В. Гаврилюка і Р. Сельського** не дає права дискваліфікувати їх національно.

Нашу варшавську ґрупу молодих мистців, як і минулого року краківську, виставили ми, почуваючи обовязок звязати їх з нашим ґрунтом. Скрізь молодь має природне право експериментувати і було би передчасно й невмісно ставити на них пятно інтернаціоналізму.

З глибокою пошаною

За А.Н.У.М.:

Я. Музика, голова.	М. Осіньчук, заст. голови.	П. Ковжун, секретар.

що Северина — бо так вона називається — дуже симпатична і розумна дівчина. Мати таку практичну, ощадну і скромну жінку в нинішніх тяжких часах то це правдивий скарб!

— Бачу, що ти ще раз закохався і забув уже за свою попередню... Евгенію, чи як там вона зветься. Но, а ця нова любить тебе?

— А звідкиж я можу про це знати? Я почав ніби то з нею жартом, але я, як сам знаєш, не відтогож, не крутій. Я мусів спочатку пізнати її ближче і тому не міг відважитись ляпнути якусь таку фразу: „Я вас люблю, панно Севирино“ отак собі на вітер. А тепер уже таки зовсім не можу, коли вона мені так дуже подобається. Але тепер бачу, що я її люблю, а не Евгенію.

— З цього виходить, що ти останній осел і ти повинен мати якогось заступника... або одного дипльомата, або якусь стару тітку, або попросту посередника з чорної біржі, щоб вони замісць тебе пішли і спитали до „Маслосоюзу...“

Кость надувся і поважно задумався.

— Ти мене не розумієш. Твій плян був дуже добрий, тільки...

Ми перейшли добрий кусень дороги, коли Кость нагло вдарився в чоло і крикнув:

— Геврека! Це правда, що я останній осел. Але і ти теж не менший. Таж це ясне як божий день, що я мушу тільки оглянутись за якоюсь зовсім мені байдужою пересічною дівчиною і випрактикувати на ній ті свої почування, які я хотів перевірювати на Северині. Маю чудову думку: до цього дуже добре надавалась би Евгенія!

Успіхи „Просвіти“ — це успіхи на всіх ділянках народнього життя. Занепад освітніх змагань потягає за собою занепад усього нашого дорібку. Шануймо себе. Спішім з „Даром Просвіті“!

Подяка.

З нагоди мого 60-літнього ювилею наспіли до мене письмні сердечні і зворушливі привіти та побажання.

Не маючи змоги відповісти кожному зокрема, прошу цією дорогою Всіх за їх память прийняти мою щиру подяку й запевнення моєї незломної вірности нашій Великій Ідеї.

Глибоко зворушений вельми благородним почином щодо ювилейного національного дару, дозволю собі висловити непохитну надію, що, з огляду на визначену мною ціль передання цих збіркових грошей Українському Товариству Допомоги Інвалідам (УКТОДІ), ніхто з моїх земляків у краю й за кордоном не відмовиться від найдрібнішої лепти: хай ця збірка дасть найкращий вислід і стане могутнім доказом невмиручої вдячности Нації супроти своїх Борців!

Баден к. Відня, у грудні 1936.

Віктор Курманович,
Ген.-хор. б. УА.

Увага. Прошу краєву і закордонну пресу це передрукувати.

З життя Совітської України.

(За київським радіом.)

ПРИВІТАННЯ КИЯН З ПРИВОДУ ЮВИЛЕЮ ХАРКІВСЬКОЇ ОПЕРИ.

На свято з приводу 10-их роковин істнування української державної опери і балету в Харкові (про що ми вже подали вістку) виїхала туди делегація працівників київської опери у складі: Гончарова, Литвиненко-Вольгемут, Гришка, Таранова і Харіша. У привітанні, що його повезла делегація, сказано між іншим:

„Згадаймо, коли царські сатрапи душили український театр та українську пісню. Чи могли тоді українці мати свою оперу? Це були часи, коли — як писав Шевченко — від молдавана аж до фіна на всіх язиках все мовчить, бо благоденствує... Пролетаріят і селянство залишили царат. І тепер — слухайте: „від молдавана аж до фіна все співає“, бо торжествує ленінсько-сталінська національна політика...

ПІВ РОКУ ПРАВОСИЛЬНОСТИ ЗАКОНУ ПРО АБОРТИ І ВИНАГОРОДЖУВАННЯ БАГАТОСЕМЕЙНИХ.

Саме минуло пів року, як у СССР проголосили сензаційний закон про заборону зганяти плід і про премії для родин, що мають багато дітей. Народний комісаріят фінансів України оголосив, що досі виплатив 36 мілонів карбованців титулом нагороди багатосемейним. У Київщині виплачено 7 мілонів карб. 4.000 багатосемейних. У Донбасі 6 мілонів карб. Це дві области, що йдуть на переді.

ДВІ НАЙБІЛЬШ АКТУАЛЬНІ ТЕМИ: ЗАТОПЛЕННЯ „КОМСОМОЛУ“ І ПЕРЕПИС НАСЕЛЕННЯ.

У совітських радіостаціях найбільше говорять тепер на згадані вище дві теми.

Затоплення еспанськими націоналістами большевицького судна „Комсомол“ довело до несамовитої люти комуністичну верхівку в СССР, яка з питомим собі мистецтвом режисерує „гнів усього совітського народу“. Тисячі мітинґів протестують проти еспанських „піратів“, а всенародня жертвенність під оком чекістів приймає — коли вірити радіовим спікерам — такі широкі форми, що большевики на місце „Комсомолу“ готові збудувати цілу нову фльоту. У великій акції не бракує ніякого міста чи села, фабрики чи колгоспу. Знатні люди кидають громи на еспанських повстанців і їх голоси подають через радіо. Ось почули ми в дальшій черзі голос акад. Писаржевського з Дніпропетровська. Там відбулись теж збори наукових працівників і студентів, які рішили зі своїх нужденних заробітків відрахувати якісь відсотки „на будову нових потужних совітських пароплавів“. Те саме зробили комсомольці, залізничники, тощо.

Про всесоюзний перепис населення, назначений на 6. січня 1937. р., йдуть у радіо безупинні комунікати. Зміст їх майже все той сам, а зачинається від слів: „Громадянине Радянського Союзу!“. В дальшому йде заклик, щоб допомогти радянській владі схопити вірний образ про людський матеріял і дати можливість ще краще дбати за нього, за культурний розвиток усіх народів СССР, за їх освіту. Не обходиться і тут без питомої большевикам ґіґантоманії. Чогось з переписом населення вяжуть огляд „ґіґантних осягів большевизму“, що його має дати нібито цей перепис.

Н—вич.

†

КАРОЛИНА З ВАХНЯНИНІВ ТЕРЛЕЦЬКА

вдова по гр.-кат. пароховї в Повнятичах і порохницькому декані

упокоїлася в Бозі дня 26. грудня ц. р. по тяжкій недузі у 86. році життя.

Похорони тлінних останків відбудуться у Львові у вівторок 29. грудня в год. 2. пополудні від цвинтарної брами до родинного гробівця на Личаківському цвинтарі.

„Нещасна доля України“.

„ҐЛЕСҐО ІВНІНҐ ТАЙМС“ (Ґлесґо, Скотляндія) помістив 4. грудня довшу статтю про Україну під наголовком „Нещасна доля України“. Стаття починається запитом: „Яке становище займе Україна, коли почнеться війна Совітів із сусідами?“ „Україна — це по величині друга республика в Совітському Союзі, але про неї в світі найменше згадують; тимчасом є вона найбільш мальовничою країною Европи і лежить на полудне від великої російської рівнини. Відділена від Румунії Дністром, майже притикає до Чехословаччини, а з других боків межує з Польщею і Росією. Повторяю „Росією“, бо хоч Україною правлять з Москви і її вважають частиною Росії, Україна — не край, що має власну відрубну мову, власну історію та літературу“. (Підчеркнення оригіналу). Слідує короткий історичний огляд поневолення України, почавши від полтавської битви 1709 р. аж до теперішнього часу. І далі: „Україна заслуговує на те, щоби світ звернув на неї більше уваги і заслуговує також, щоб їй помогти більше, як їй у дійсності помагають“. Стаття закінчується влучним спостереженням про велику вагу української справи в разі повстання конфлікту на сході Европи або на Далекому Сході.

Цю саму статтю, тільки під іншими наголовками, помістили також „ЕДІНБОРО ІВНІНҐ НЮС“ (Едінборо, Скотляндія) в 7. грудня (наголовок: Україна — як вона поставиться до воєнної загрози?“) і „ЙОРКШІР ІВНІНҐ НЮС“ (Лідс) з 14. грудня. Він подає також мапу українських етнографічних земель. Стаття має наголовок: „Місце европейської небезпеки. На Україні невдоволення“.

(УКБЮРО ЛЬОНДОН).

Спішім з пожертвами на „Дар Просвіті“!

Не стало лицаря!

(ПАМЯТИ ГЕНЕРАЛА ОЛЕКСИ АЛМАЗОВА.)

Багато-багато їх віддало своє життя за Україну, але Він, Олекса Алмазов, у боях за волю України не поляг, життя чудом зберіг.

Провидіння охоронило Його життя так, немов би воно ще мало послужити нашому народові в годині дванацятій, коли він знову повстане до бою проти віковічних гнобителів. Олекса Алмазов напевне був би одним з тих перших, що піде знову до бою і поведе інших.

Генерал Олекса Алмазов був із тих, що віддали себе Україні та посвятили себе беззастережно. Не пішов Він до російської добровольчої армії, не приваблювала його службова каріера ні матеріяльні користи у большевиків, а пішов Він із сірою масою українського люду, який пробудившись, змагався до кращого, вільного і незалежного державного життя на своїй рідній землі.

Аристократ і вихованець Петербурської Михайлівської артилерійської школи, ще з дитячих літ був він надиханий думкою про боротьбу за волю України, про що йому малому шепотів вітер херсонських степів, юнакові високі гори Кавказу та імена героїв-борців за їх незалежність.

Олекса Алмазов по закінченні реальної школи в Тифлісі вступив до артилерійської військової школи у Петербурзі і став офіцером армії. Хоч служив у російському війську, проте в думках своїх і всією своєю істотою це був старшина колишньої української армії, в яку вірив. Прийшов 1917. рік. Мрії і надії молодого офіцира російської армії здійснилися. Українська армія народжується і Олекса Алмазов відразу стає в її ряди і то не лише на те, щоб бути в ній, але й з думкою, щоб ця армія була якнайкраща, щоб вона не тільки оборонила рідний край від наїздців, а була зразковою армією.

Будучи старшиною фахівцем зазнав він багато прикрощів від багатьох неуків військового діла і ріжних самозванних отаманів. Він ясно розумів, що через тих нефахових самозванців українська армія не може оборонити свого краю і справа визволення захитається. А всеж до останніх днів він не покинув свого становища і разом з недобитками української армії пішов на злиденне життя еміґранта.

Генерал Олекса Алмазов твердо вірив, що хоч і справа програна перший раз, то напевне її виграємо вдруге, коли такі, як він чесні та фахові люди не покинуть її.

Та не довелось йому дочекатись до такої хвилини. 15. грудня цього року повезли на лафеті і проводили його на вічний спочинок земляки міста Луцька і околиць у глибокім смутку зєдинені горем, забувші про свої політичні ріжниці.

Та хоч помер завзятущий борець і вождь, лагідна, скромна і привітлива людина, його лицарський дух буде вічно жити в серцях „алмазовців“.

В. Недоля.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

Секретар бельгійського короля барон Капель заперечує чутки про заручини короля.

Англійська королева мати, що була перестудилася, вертається до здоровля.

Німецький посол з Відня фон Папен з б. австрійським послом з Будапешту Ґеннетом приїхали до Будапешту; подорож має приватний характер.

Бельгійські єпископи видали пастирський лист, що є інтерпретацією папського. Вони остерігають перед комунізмом, обстоюючи „режім здорової свободи“.

Індуський національний конгрес з участю 60.000 учасників почався у Файзпурі. Він осуджує нову індуську конституцію та воєнні приготування. В конгресі бере участь Ганді.

Грецький міністер внутрішніх справ уступив на домагання премієра.

Бельгія основує в Адіс Абебі ген. консулят на місце посольства.

Б. еспанський президент Заморра протестує проти того, що французька поліція дала змогу його двом синам утечи до Еспанії та вступити до червоної міліції.

Англо-італійський „джентельменський договір“, як подає „Парі Суар“, потверджує взаїмну пошану інтересів та свободи плавби на Середземному Морі, передбачує „статус кво“ на тому морі та накладає обовязок зберігти мир у всяких обставинах.

Еквадор вислав усіх арештованих комуністів на безлюдний острів Фльореана, щоби — як каже комунікат — дати їм змогу перевести в життя їхню програму. Кожний з комуністів дістав харч на кілька місяців.

Японська тайна рада у присутности цісаря заапробувала договір зі Совітами у справі рибо́ловства. Нині підпишуть його у Москві.

Мексиканський уряд видалив зі своєї території представника есп. уряду з Бурґосу.

Сирійський сойм ратифікував франко-сирійський договір.

Греція замінила посольство в Адіс Абебі на ген. консулят.

Німецький генерал Ганс фон Зект помер. Він брав участь у версайській конференції, 1919. р. став шефом нім. генерального штабу а від 1920. до 1926. р. був „шефом управи армії“, себто міністром райхсвери. 1932. р. виїхав був до Китаю, щоби зреорганізувати тамошню армію.

Д. ЛУКІЯНОВИЧ.

У. С. С.

Осип Думін: „ІСТОРІЯ ЛЕҐІОНУ УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ“, зредагована д-ром Б. Гнатевичем при участи д-ра В. Сімовича, Л. Лепкого, В. Огоновського. Ст. 327, наклад „Червоної Калини“ у Львові 1936. р.

Видавнича кооператива „Червона Калина“ поклала собі за мету видавати документи, історію й усякі інші публікації, звязані з визвольними боями 1914—1920. рр. за українську державу. Досі видала вона цілу низку споминів (між ними Петрова, Монкевича, Шухевича, Степанівни, Галагана, Гайдукевича), далі такі солідні праці, як Борщака і К. Левицького, тай довгу низку белетристичних творів, близьку до подій 1914—1920. рр. У наших злидних треба було поверх 10 літ на те, щоб приступити до видання „Історії визвольної боротьби України в монографіях“. Переходом до цього була невеличка брошурка А. Крезуба п. з. „Нарис історії українсько-польської війни“, як перший випуск підготовлюваного циклю вийшла відмічена **Історія Леґіону**, що стоїть у звязку з виданим недавно (з почину „Червоної Калини“) **Альбомом Українських Січових Стрільців**.

Думін пильно дбає, щоб — не всупереч джерельній правді — видобути з наших визвольних змагань яко мога більше позитивних моментів, як доказ життєвої сили українського народу і в запоруку кращого майбутнього; нарешті як виховний засіб, що розбуджує в нас самопошану, таку нам потрібну.

Подаючи історію Леґіону, автор зарисував народини збройних організацій (стрілецькі товариства, Січові Стрільці) і величавий перехід від ідеї до чину, тобто сформування леґіону із стрілецьких товариств, січовиків, соколів, що так блискуче склали військовий іспит на двох здвигах у Львові. Позатим, як третій чинник, увійшли до формованого Боєвою Управою Леґіону повні запалу, навіть спортовими організаціями необняті добровольці.

Користуючись публікованим та архівним матеріялом, Думін простими, щирими словами, ядерно, стиснено, проте в суттєвих питаннях докладно передає образ спричиненого воєнним положенням відвороту Стрілецтва зі Львова через Стрий аж за Мукачів на Закарпатті. Далі читаємо про осінню кампанію Усусусів, зґруповану довкола жовтневої офензиви на Стрий, вславлену частими випадами на Підгіря; оглядаємо й зимову кампанію в Карпатах, закінчену величавим подвигом на Маківці.

Від Маківки стрільці значили свій шлях могилами аж над Стрипу, де спинився розмах не так Стрільців, як австрійсько-німецької збройної сили, перемінюючись у позиційну війну.

Вже під Маківку, тим більше над Стрипу, У. С. С. прийшли як еліта корпусу Гофмана і кістяк ударної частини австрійсько-німецької армії на східному фронті. Добитись такого становища помогли Усусусам німці, прийшовши в Карпати. Вони дивились на стрільців неупередженими очима вояка, а не оком галицько-польського й упередженого австрійського політика. При такій допомозі Усусуси боєвим запалом, хоробрістю, інтелігенцією переломили недовіря австрійської військової управи, а водночас виборили імя „український“ не тільки для своєї формації, але й для всієї західної вітки українського народу.

Повний рік (від раннього літа 1915. до ранньої осени 1916. р.) витривали стрільці над Стрипою. Постій закінчився розгромом окруженої Леґіону дня 30. вересня 1916. р. під Лисонею, а спричинив його характеристичний для Австрії „шлендріян“: заповіджена австрійською командою підмога прийшла — за пізно! Взяті тоді в полон стрільці дали в найближчому році почин до формації С. С. на Великій Україні. Туди, на Велику Україну, перенеслася відтепер праця Усусусів, зараз після вибуху революції ранньою весною 1917. року. По цей бік Збруча підтримала стрілецьку славу гуцульська сотня.

Думін, відкликуючись до загального воєнного становища на всіх боєвих фронтах розвернув перед нами лицарську кріваву працю активних синів України на східному фронті. Їх дволітні походи від вересня 1914. до кінця вересня 1916. р. — це велика військова школа вільної України. Усусуси й емановані з них Есеси стали завязком і стрижнем У. Г. А. й армії У. Н. Р., тобто українського національного війська. Автор, перенятий пошаною для еволюції в користь української державности, вирощує своєю „Історією“ у читача пієтизм до того, що кращі сини нації відвоювали в рр. 1914—1920., і за що приняли рани, віддали кров і життя.

Прегарно видану, 99 світлинами і 23 схемами збогачену „Історію“ Думіна радо прочитає кожний українець, стрічаючи на її сторінках імена дорогих, близьких йому осіб, викликаючи в себе спомин знайомих місць і подій, покріплюючи серце й віру. Книжка Думіна повинна знайтися в кожній українській родині; масовий її закуп дасть „Червоній Калині“ змогу вже негайно приступити до друку дальших монографій, а саме про С. С. і чортківську офензиву.

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ.

Бій на життя і смерть у джунґлях.

Пригода англійського подорожника по дорозі з Адіс Абеби до Антото.

Один англійський подорожник оповідає жахливу пригоду, яку довелось йому пережити в абісинських джунґлях.

Я їхав з Адіс-Абеби до Антото і в однім місці, коли дорога почала крутитись між високими камяними скелями, побачив я раптом велику череду павянів. Ця зустріч не була мені зовсім приємна. Коли хтонебудь бачив розбішеного павяна, його жахливі зуби, коли хтось чув як він ними клацає, коли хтось бачив, як він немов людина стає на обі ноги і товче пястуками до скали, доки блискавкою не ширне на противника, хто бачив ці потемнілі від люти й набіглі кровю очища, той знає, що ці сильні й великі малпи, зокрема у великій череді, для самітньої людини, навіть добре узброєної можуть бути незвичайно небезпечні.

Ці великі, злобні самиці павіяни не бояться нікого й нічого, хіба тільки плазунів. Коли якийсь павіян хоче піднести камінь, то спершу мусить докладно оглянути, чи під каменем нема якої гадюки. Поява одної гадюки викликує страшний переполох серед цілого стада павіянів. Я сам уже бачив, що маленькою гадючкою в кошику або в руці можна прогнати цілу череду тих небезпечних малп.

НАПАД ПАВІЯНІВ.

Павіяни почали сходити скалами чимраз ближче і почали жахливо клацати зубами, що є першою ознакою, що павіяни плянують напад. Також і мій мул почав сильно трястись зі страху. Я зупинився на хвилину і здіймив із плечей рушницю, хоч знав, що вистріли викличуть тільки ще більшу лють павіянів. На мент я справді завагався чи не краще булоб завернути, але в Антото мав я незвичайно пильні справи і я думав, що зможу скоро переїхати. Якщо звіряга запримітять, що проїжджаю скоро попри них, не наближуючись, не будуть на мене нападати. Та я перерахувався, бо мій мул не був зовсім скорим біґуном. Коли я рушив дальше, малпи почали скакати по скалах обабіч від мене. Імовірно моя поява їх сильно схвилювала.

На моє нещастя дорога звужувалась між скалами щораз більше і я мусів держатись все близько малп, які теж держалися напряму мого шляху. Ситуація стала критична, коли павіяни почали підносити зі скель каменюки і жбурляти ними в мою сторону. Малп було дуже багато, вони метали сильно і влучно. Я дістав доброю каменюкою і якби не щасливий випадок, думаю, що павіяни булиб мене закаменували. Я став стріляти з рушниці і вони спершу злякались, і припинили наступ, коли кілька малп упало. Але відтак їх лють ще більше скріпилась. Цілою гурмою заступали мені дорогу, вимахуючи скажено пястуками і ладились до остаточного наступу.

РЯТУНОК У НЕЩАСТІ.

Я бачив уже в уяві, як мене роздирають зуби павіянів, коли раптом прийшла зовсім ненадійна і неймовірна поміч. Ген угорі, там де скелі зростаються в одну стіну, залунав нечайно страшний рев і крик. Малпи відскочили в цю мить від мене і стали надслухувати, щоб відкрити причину ненадійного алярму. І хоч я був у цій хвилині майже вільний і повинен був якслід таку нежданну нагоду використати і втікати що сили, я не міг стриматись від цікавости і оглянувся поза себе, щоб також побачити причину виття і реву.

Те, що я побачив приневолило мене задержатись, не оглядаючись, що знову можу попасти в небезпеку. Драма, що саме за мною розгралась була єдина і зовсім неочікувана. На найвищій скельній стіні появився павіян-самець, якого напав леопард, важко поранив, так що малпюк не міг уже боронитись. Леопард величавий, могутній і сильний звір із прегарною пушистою шкірою скочив павіянові на плечі, кігті обох передніх лап упялив в пащеку малпи а задніми причіпився до ясночервоної потилиці малпи. Ранений і безпомічний павіян не міг звільнитися від кігтів хижака і почав спускатися по стрімких скелях на долину, прямуючи без сумніву до череди павіянів і ввесь час розпучливо кричав і ревів. Хижак не думав навіть пускати малпи, але й не впав на те, щоб завдати малпі смертельний удар, розкрочився на малпі як вершник на коні і їздив скелями вдолину. Очевидно хижак був незвичайно сильний і небезпечний, але вислід бою між ним і цілою чередою павіянів не лишав ніяких сумнівів. А всеж не покидав цей величний дикий кіт своєї жертви, бо запах крови робив його ще більше скаженим. Старий павіян ніс свого вершника щораз нижче до землі, поки ціла череда павіянів не кинулась прожогом на леопарда.

Павіяни схопили хижацького кота і стягнули з плечей свого товариша. Леопард мусів покинути свою жертву і метнувся чудесним блискавковим скоком між череду малп і почав розділювати на всі сторони удари своєї жахливої лапи. Старий павіян, скажений з болю й пропливу крови гнав наосліп дальше, не звертаючи з превеликого страху уваги на те, що не має вже на плечах смертельного тягару. До нього підбігли самиці і почали облизувати від ніг до голови.

ОДИН ПРОТИ ВСІХ.

А бій між павіянами і леопардом не вгавав. Смертельний ворог павіянів держався, як герой. Його гнучке тіло покрите рябим, блискучим футром, металося на всі сторони, лапи вдаряли зі скорістю блискавки, а під цими ударами падали малпи, як мухи. Одначе перевага павіянів була рішуче за велика. Малпячі зуби вбились уже були кількадесять разів у пишне футро хижака, яке з рябого робилось щораз більше кріваве.

Леопард був пропащий. Він стряс із величезною силою зі себе малпи, як горіхи і метнувся довгим, неймовірним скоком до скель. Та було вже запізно. Деякі павіяни скочили за ним, причіпились до ніг і стягнули знов до долу. Його доля була пересуджена. Він боронився ще кігтями й зубами, лежачи на плечах і поранив ще кілька малп смертельно, але перемоґа величезної череди павіянів була вже очевидна. Вони кусали його в пащеку, очі, вуха, ноги, дерли шкіру. По кільканацяти хвилинах леопард перестав рухатись. Малпи роздерли його дослівно на шматки. Ввесь час, підчас бою і після бою верещали й вили дивними верескливими голосами. З леопарда не залишилось навіть кусника, який нагадував би могутнього короля пустині. Трава зафарбувалась сильно посокою ранених і вбитих звірят. Я не мав багато часу приглядатись побоєвищеві, тим більше, що розбішені й упоєні перемогою павіяни могли кинутись на мене, і швидко відїхав.

—o—

Міліонери говорять про гроші і щастя.

Американський журналіст Генрі Ріт звернувся з нагоди Різдвяних Свят, коли так багато людей думає про щастя, до трьох американських міліонерів,щоб вони сказали йому, як вони дійшли до свого багатства.

ВІРА В СЕБЕ І НОВІ ІДЕЇ.

Один із найбільших світових банкирів Джон Пієрпонт Морган відповів, що це питання важке. Замісць простої відповіди требаб хіба оповісти життєпис великих міліонерів і показати, як Жерарди здобули міліони на...

Астор і Філд на купні і продажі теренів під будову. Рокфелер на нафті. Вандербільт і Гаррі-ман на залізницях, Вулверт на крамницях, де можна купити „все“ по тій самій ціні. Герст на ґазетах, Ґулд на копальнях, і так дальі. А все-ж предмет, яким хто починає торгувати, тут байдужий, — важна головно — віра у свій успіх і бажання здобути щастя. А що гроші бувають рівнозначні із щастям — нині Морґан уже в це не вірить — то потреба здобути гроші і самопевність, що їх можна здобути, перші умови успіху. „Кожний рядовик“ — як казав Наполеон — „носить у свому наплечнику гетьманську булаву“. Морґан уважає, що міліонер мусить любити працю, мати скромні життєві вимоги і головно... ідеї, які перевищають думки інших людей. На кінці мусить мати ще й „щастя“ у значінні, що людині мусить у житті поталанити.

Як бачимо: рецепта така, як на еліксір вічної молодости або як розбити банк у Монте Карльо.

ВІДПОВІДНІ СПІВРОБІТНИКИ І ЧЕСНІ ПРИНЦИПИ.

Джон Д. Рокфелер, якому небагато вже бракує до 100 років, пригадує, що у своїх споминах зперед 25 літ він написав уже про один із своїх секретів: він працює завсіди із спільником. Тайна успіху це хист уміти добирати собі відповідних людей. Та хто хоче присвятити своє життя на те, щоб здобути гроші, той заслуговує тільки на спочування. Якби Рокфелер ще раз починав жити то знову взявся би до інтересів, але тільки на те, щоб мати нагоду запізнатись з цікавими та розумними людьми. Правда, чим більше здобуваєш гроші, тим більше хочеш їх мати, але і так більшість майна Рокфелера пішла на всякі добродійні фундації. Рокфелер працював від 16-то року життя до 55-то, пізніше передав свої інтереси довіреним співробітникам. Вони йшли за його принципами: не мати на оці безпосередніх, легких зисків, а пошану для чесноти, пляни на далеку мету і холодне обчислення, чи почавши якесь діло зможуть витримати в ньому до кінця. Найбільша життєва приємність здійснювати свої ідеї і поборювати трудности, що стоять на дорозі до їх здійснення.

ВИТРЕВАЛІСТЬ І ДОБРА ПРОДУКЦІЯ.

Генрі Форд — король авт, не вважає гроші за лихо, а за знаменитий, необхідний засіб, щоб люди могли працювати. Гроші так само потрібні як капіталісти, що творять нові способи витворювання ріжних цінностей. Праця для — а гроші — є шляхом до здоровля, багатства і щастя.

Є багато доріг, що ведуть до міліонів, але тільки єдину поручає Форд: працю. Коли хто має корисну ідею, повинен іти за нею невтомно. Засадою Форда було: при найменшій затраті людської праці та матеріялу давати вироби, які можнаб продавати з якнайменшим заробітком. Треба тільки вміти видержати. 12 літ ужив він на те, щоб пустити на ринок свій останній модель авта. Не треба боятись невдачі ні конкуренції. Добре виконана праця завсіди виплатиться. Спекуляція та азард нікому ще не принесли багатства. Гроші, які Форд заробляє, йому особисто непотрібні, але вони є необхідним доказом, що його праця є успішна і корисна.

НОВИНКИ.

— **Найсолідніші футра тільки у Юліяна Глушевського, Львів, пл. Капітульна 3. І., тел. 54-46. Найпевніша льоката гроша.**

— **Подаємо до відома П. Т. Громадянам,** що дня 22. грудня ц. р. **„Центросоюз" відчинив 6-ту крамницю з вудженною і мясом при вул. Кентшинського 21.** Зайдіть і переконайтеся, що ліпших і смачніших мясних виробів не дістанете ніде. 3339 5—7

— **Традиційний Ярмарок Кружка** Р. Ш. ім. Ганни Барвінок відбудеться 1. І. 1937 в годинах від 10—18 веч. Старшина звертається з проханням до своїх членів, бувших учениць і симпатиків, щоби, як що-року жертвували солодощі, тіста, кутю, а також грошеві жертви. Святочні закупи, як також прикраси на ялинку, вертепи просимо полагоджувати у нас. Дохід на потреби школи. 3341 3—3

— **Нововідчинений фризієрський сальон для пань і панів Богдана Макольондри у Львові, Чарнецького 10,** поручається П. Т. Громадянству. 3327

— **Футра жіночі і чоловічі та ріжного роду футряні шкірки поручає по найнижчих цінах Фабрика футер „Хром", Львів, вул. Руська 20, тел. 271-83.** 2719

— **Веселий Сильвестер** на Молодій Громаді 31. грудня 1936. Початок год. 10. вечер. 3365

— **Особисте.** Як нас повідомляють, на познанському університеті диплом лікаря одержав Володимир Оробець з Коломиї.

— **Стінний календар Рідної Школи.** Вже вийшов з друку стінний календар Рідної Школи на 1937 рік. Як форматом, так і добором паперу і навіть укладом ріжниться він від усіх попередніх календарів. Виконаний у двох красках, зображує дуже добре виконаними 8 світлинами рідношкільну діяльність у цілому краю від сходу до заходу, у всіх родах шкіл і всяких заняттях. Є тут дитячі садки (2 в Сяніччині та одинокий дозволений у Золочівщині — в Ожидові). І не знати, що саме більше хапає за серце: дитяча свобода, безжурне харчування, чи прегарний одяг лемчинят (з Височан). На одній світлині представлений дуже численний трикотарський курс у Полонній (Сяніччина), на іншій знов симпатичний гурток молодих членів Р.Ш. (доріст) у Завишні (Сокальщина). Три світлини показують практичні заняття у приватних школах Рідної Школи — народній, гімназії і торговельній. Цей календар засвідчує, що Рідна Школа не засклеплюється сама в собі, що вона добачує велике значіння інших наших культурно-освітніх та економічних установ; виявляє це ядерним гаслом. З цілости виходить наглядно, що Рідна Школа — це справжня школа народу, що охоплює все й журиться всім. Не треба й пригадувати, що цей календар повинен прикрашувати видне місце в кожному українському домі й кожному бюрі. У продажі календар коштує 25 сот. Від тих, що дістануть календар з часописом, вдоволиться Рідна Школа добровільним датком у якійнебудь гідній висоті.

— **Відчит ред. І. Кедрина.** Заходами й у домівці „Молодої Громади" (вул. Коперника 21, І. пов.) відбудеться в середу 30. ц. м. в год. ½8 вечором відчит ред. І. Кедрина на тему: „Демократія, фашизм і комунізм". Після відчиту — дискусія. Вступ для членів Товариства і Клюбу „Молодої Громади".

— **Львівське радіо надасть** у неділю 3. січня 1937 р. вечором фортепіянову авдицію піяністки М. Вишницької, яка виконає „Елеґію" (варіяції на тему давної галицької пісні „Там де Чорногора") Людкевича, Прелюд В. Барвінського Ц-моль і Токкату Зауера.

— **Українські мистці на міжнародній виставі дереворитів у Варшаві.** 19. грудня ц. р. у Варшаві відкрито другу міжнародню виставу дереворитів, у якій бере участь понад 20 держав. З українських мистців беруть участь: Василь Масютин (2 дереворити), члени Українського Мистецького Гуртка „Спокій": Петро Холодний (2 дереворити) і Ніл Хасевич (4 дереворити).

— **Зміна військової служби.** З днем 1. січня ц.р. входить в життя припис президентського декрету, що новелізує закон про земельний обовязок військової служби і вводить т. зв. заступну військову службу.

— **Научні фільми у школах.** В міністерстві освіти створили окремий реферат для справ, що звязані з навчанням при допомозі фільми. Реферат добиратиме образи для поглядової науки в середніх і вселюдних школах при викладах природи, географії і т. п.

— **Лікування туберкульози коштомusп. обезпечення.** Заведення суспільних обезпечень вияснює, що із санаторійного протитуберкульозного лікування можуть користати: 1) обезпечені на випадок недуги і члени їх родин, 2) особи, яких лікування мало би розпочатися в часі не довшім ніж 18 місяців для умових працівників або 12 місяців для фізичних робітників від припинення емеритального обезпечення або від хвилі використання чинитьби на випадок недостачі праці.

— **Дирекції Почт під увагу. — Чи рекламації мають бути оплачені?** Згідно з розпорядком Дирекції почт всякі рекламації через передплатників чи комісентів, які не одержали часописів, є вільні від почтової оплати, коли вони правильно випишуть вгорі свого письма „Reklamacja gazetowa, wolna od opłaty pocztowej". Але бачимо, що не всі почтові урядовці чи службовики цей розпорядок шанують, бо в наших руках маємо таку рекламацію від „Українського Базару" в Дрогобичі, який вислав правильно виписану рекламацію на нашу адресу та за яку листар домагався від нас оплати 30 сот. Очевидно оплати цієї ми не зложили і рекламації до рук не дістали. — Не думали ми, що почта заверне її до надавця домагаючися від нього оплати 30 сот. з загрозою, що як її не викуплять, то віддадуть справу стягнення оплати до скарбового уряду. Гадаємо, що дотичні почтові урядовці поступили в даному випадку неправильно і Дирекція Почт повиннаб їм розяснити цю справу.

— **Дорогі глядання за нафтою.** Як повідомляють із Делятина, на терені оселі Чорний Потік ведено від довшого часу глибокі верчення, глядаючи за нафтою. Переведені досі глядання пожерли вже коло 1 міліона золотих, але не відкрито ніяких слідів нафти. Дальші глядання перервано.

— **Крутійство з радієвою авдицією.** На латинський св. Вечір надало Львівське Радіо на цілу Польщу „Різдвяну леґенду про білого юнака та гречну панну", зложену з рецитацій, переплітаних хоровими співами та оперету в цілости на мотивах українських колядок і щедрівок. Ця авдиція, зложена дуже зручно, очевидно в польській мові, рецитована визначними артистами львівського театру, була чи не найкращою з усіх святочних авдицій, опертих на фолькльорі й українці могли би бути лише вдячні за її виведення, дарма, що в чужій мові, якби не деяка непристойність управи радія, що заповідаючи авдицію, подала як звичайно автора, композитора та виконавців, а забула лише зазначити, мабуть щоб не псувати настрою більшости своєї авдиторії, що авдиція оперта на українських мотивах. В подібних випадках Польське Радіо все подає походження мотивів, байдуже до якої вони належать нації, культурної чи екзотичної, не виключаючи маляйської, а навіть литовської. Тільки за українців йому чомусь дуже стидно. Не дуже теж льояльно поступило Радіо, подаючи свого композитора, бо коли автор леґенди завдав собі справді багато труду, щоби її удраматизувати та перекласти на польську мову колядки та щедрівки, то „композитор" мав мабуть улекшене завдання, бо всі пісні ми почули в гармонізації, що її чули на концертах Котка та інших українських диригентів. Взагалі консеквентне нехтування терміну „український" доводить П. Радіо до абсурду, бо і в іншій святочній авдиції назвало знану українську щедрівку „підкарпатською". Не вважаючи на подані диссонанси, до яких ми вже звикли, було би побажаним, щоби Львівське Радіо згадану авдицію повторило в часі українських свят.

— **Львівська хроніка.** До парохіяльної канцелярії при костелі св. Антонія при вул. Личаківській добулися злодії й розбивши залізну касу, вкрали 117 зол. та кілька цінних паперів. — В часі їзди автодорожкою із шпиталю на головний дворець, померла нагло Анна Войцек із Молошович львівського повіту.

— **Краєва хроніка.** На залізничій стації в Матіївцях коломийського повіту кинулася під потяг і згинула на місці 26-літня Ванда Мілевська, донька коломийського лікаря й абсольвентка школи домового господарства у Львові. — В Черчу пов. Рогатин добулися до хати господаря Стаха Космини, реемігранта з Амери ки, якісь бандити і зажадали грошей. Стрінувшись з відмовою, вбили його і від наляканої жінки забрали 200 долярів. — До дому Товії Лінденбавма в Болестрашичах пов. Перемишль вломилися в ночі озброєні грабіжники і стероризувавши присутніх домівників, вкрали 400 зол.

— **За вбивство.** В тернопільськім окружнім суді відбулася розправа проти Стефана Болібжуха і І. Хоми за вбивство Василя Стельмаха в часі бійки в Мазурівці пов. Копичинці. Першого засуджено на 3 роки вязниці, другого на один рік вязниці з припиненням кари на 3 роки.

— **Згоріло пятеро осіб.** В селі Раба лісь кого повіту згоріла загорода солтиса Михайла Волковиськоог з живим інвентарем. У вогні знайшло смерть четверо дітей у віці 3—14 літ і одна старушка невідомого прізвища.

— **Конфіската книжок із Совітів.** У Варшаві адміністраційна влада заняла транспорти ріжних книжок і брошур, спроваджених із Совітів. М. і. сконфісковано 18 українських книжок, переважно повісти і поезії.

— **Смерть проф. Л. Вичулковського.** У Варшаві помер у 84-му році життя один з найбільших польських малярів, Леон Вичулковський, професор варшавської академії мистецтва. Походив із Підляша, студіював у Мінхені, опісля в краківській академії у Матейка. Після короткого побуту у Варшаві, виїхав на Поділля й Україну, звідки привіз низки краєвидів, як „Копання бураків", „Рибаки" і т. п. В 1895 р. став професором краківської академії мистецтва, а в 1934 р. обняв катедру в академії мистецтва у Варшаві. Полишив кількасот образів, з яких багато торкається українського життя.

— **Українська молодь в румунських школах.** До всіх середніх шкіл у Чернівцях є записаних 218 українських дітей. Всі школи є румунські.

— **Памятник „Визволення України".** Совітський уряд рішив поставити в Києві, на площі 3-то інтернаціоналу обеліск у память „визволення червоними військами України від польської інвазії". Памятник буде представляти червоноармійця на коні, що вказує шаблею на захід, в сторону Польщі. Памятник буде відкритий в осени 1937 р.

— **Крадіж раду.** З лябораторії ґінекольоґічної кліники будапештенського університету вкрадено 225 міліґрамів раду вартости 100.000 пенґо.

— **100 вязнів утікло з китайської вязниці у** Нінгай. У погоні застрілено 16-ох вязнів.

— **Велика пожежа в Берліні.** В тунелю підземної окружної залізнички, що находиться в будові, під одним з найрухливіших берлінських місць, яким є Потсдамер Пляц, вибухла з невідомих причин пожежа і знищила тунель на 150 метрів. Деревляні стіни тунелю згоріли до тла. Жара в тунелю була така велика, що розтопила деревляні частини сикавок. Пожежники і сапери працювали при помочі 19 мотопомп. Цікаве, що недалеко цього місця завалився на весну ц. р. тунель, при чому згинуло 21 робітників. Пожежу вже погашено. Спеціяльна комісія працювала цілу ніч, щоби викрити причину пожежі, але вислід слідства ще не опублікувала. Правдоподібно пожежу спричинила розігріта піч.

— **Новий совітський процес.** Перед совітським трибуналом у Москві, розпочався процес проти Володимира Ряболова, що був колись правою рукою Леніна і міністром шляхів в українській совітській республиці. Йому закидують злочин саботажу. Крім того відповідають три інші залізничі урядовці. Всім грозить кара смерти.

— **Совітські вчені втікають до Америки.** В совітській „Правді" появилася стаття академика Комарова, який повідомляє, що два члени московської академії наук, Чічібабін і Іпатієв виїхали до Зл. Держав Північної Америки і рішили більше не вернутись до Совітів. Чічібабін є визначним хеміком і був останніми часами директором лябораторії в ділянці дослідів і синтези ростинних і звіриних продуктів. Як пише Комаров, він приняв посаду в приватній американській фірмі й у відповідь на намову до повороту вислав до московської академії наук письмо, з якого виходить, що тому залишається в Америці, бо знайшов там умовини для індивідуальної наукової праці. Факт, що Чічібабін лишається в Америці, тим прикріший для Совітів, що він забрав зі собою праці з ділянки оборонної хемії, а на випадок війни це може Совітам сильно пошкодити. Другий академик Іпатієв є теж спеціялістом хеміком, що досліджує хемічні процеси, які повстають при високім тисненні. Він був теж управителем хемічної лябораторії й займав визначне становище серед совітських хеміків. Він теж заявив, що волить Америку ніж Совіти, які не дають сприятливих умовин для індивідуальної наукової праці. Совітський уряд рішив скреслити обох з членів академії.

— **Скільки затонуло кораблів?** В 1935. р. затонуло на морях 248 кораблів, загальної містоти 288.192 тон. У попередньому році затонуло 244 корабельних одиниць з містотою 345.425 тон, а в 1933. р. — 311 одиниць з містотою 535.855 тон. На 248 кораблів з 1935. р. припадає 213 пароплавів або моторовців з містотою 269.728 тон, решта вітрильники. Причиною катастрофи була переважно розбиття корабля.

СПОРТОВА СТОРІНКА.

Святкуймо на лещетах!

Лещетарство — це без перебільшення спорт доступний для всіх, для кожного віку і стану. Це спорт, що не потребує окремої пропаганди, бо сам за себе говорить.

Проте в нас лещетарство все ще не є масове. Хоч багато вже про нього говорять — воно всеж таки вимагає постійної пропаганди.

Видно — ми нарід мало податний для спортів, коли цей — може найкращий спорт — не зміг нас самочинно захопити. Може це лежить у нашій вдачі: нотрійній повільности, браку ініціятиви та браку жажди риска. Може вже не манить нас вільний простір та ...вітер в очі.

Але усвідомім собі відразу, що пропагувати лещетарство доволі тяжко. Бо лещета — звязані з зимою. А пропагувати лещетарство значить — захвалювати зиму. Не ту, що каже нам вдягати кожухи і топити в печах та хухати в руки — бо це зима будня.

Є друга зима. — Оці простори білого пуху, що дрожать кольорами до сонця, вкриваються темно-синім рантухом у сумерку або перемінюються у зводничо-безкраю рівнину в місячні ночі. Є в горах зачарований світ із тисяча й одної ночі — справжня зимова казка.

Та годі. Треба вміти шукати серед сірого будня — зачарованого світу. Треба знайти рівноважник для спішного темпа міського життя в маєстатичній величі зими. Змагаючись із недоступною в зимі природою — гартувати силу волі і віру у власні сили, здобуваючи сніжні верхи — розбуджувати в собі жажду чину й риска.

А все — на тлі зимового чару — на лещетах.

Це так легко і так доступно для всіх від 6-го до 100-го року життя. Без переборщення! Нема віку, щоб не дозволяв вийти на дошки. Тільки трошки... рішучости.

Зазначуємо, що лещета це не конечно: „біг 18 км. — стартує 50 змагунів, скоки 70—100 м., перемагають ті і ті, стільки і стільки випадків". Ні — це відкидаємо покищо цілком. Для нас: звичайні „дошки" (лещета), сякий-такий убір і на сніг.

А тут повна ріжноманітність. Відповідно до сил та охоти — можна вибрати маленьку прогульку — „спацер" в околицю, їзду волоком за саньми (скієрінг), або довшу мандрівку. А все має свій чар і кожний рід дає багато вдоволення.

Без сумніву найбільше користей дає виїзд у гори. Це найлекший спосіб навчитись їздити на лещетах і важніше, що в горах людина зживається з зимовою природою, з її небезпеками та вчиться її здобувати.

А вже своєрідний чар мають лещетарські табори. Вони вже мають свою традицію, бо від кількох літ клюби уладжують що-зими табори в горах і навіть незорганізовані лещетарі, виїзджаючи в гори, уладжуються на таборовий спосіб.

Таборове життя — таке відмінне від буденного життя, унятого в приписані рямці! Повне гамору й безжурности, дає змогу відсвіжити нерви серед нових обставин, відриває від т.зв. цивілізованоог життя. Робить з нас — бодай на короткий час — свобідних мандрівників серед зимової природи.

Може закине хто, що такий підхід до справи надто егоїстичний, ба, навіть снобістичний. Але ні: для людей праці (в першу міру умових робітників) тільки такий табор доцільний, зокрема, якщо він коротко тріває. Очевидно, що мусить і тут бути відповідний плян, порядок і дисципліна, але все те на другому місці.

Зима саме зачинається. Треба скоро рішитись і постарати все потрібне на лещета.

А зачнім від гасла: „Святкуємо в горах!" Напевно ніде кращого Свят-Вечора нема, як на лещетах.

Тому кличемо всіх лещетарів і всіх ще нелещетарів на свята в гори — на лещета!

Д. Б.

Рух на площі Сокола-Батька в 1936 році.

На площі С.-Б. вправляла молодь від дня 24. III. по день 12. XI. — повних 107 днів, поминувши дні прилюдних виступів чи змагань. У тих днях вправляло загально 5.969 осіб. Користало з площі під вправи 14 установ. Відбулося 10 прилюдних виступів і 7 стріч у копаному мячі, в яких брало участь точно 2.600 вправляючих. Їхнім виступам приглядалося приблизно 15.000 видців.

Цікаве, що не відбувся ніодин фестин. А чейже є багато товариств, що могли б при помочі веселої забави гуртувати людей і до того придбати для себе фонди. Літом можнаб на ній відбувати з більшим успіхом такі імпрези, як покази народньої ноші чи народніх обрядів (обжинки, весілля і т. п.), покази нашого промислу і т. п. Можнаб і вибудувати павільон, у якому моглиб наші театри давати літні вистави.

Завдяки дбайливій господарці Л. Огоновського площа не приносить страти, але, з уваги на мінімальні оплати, не приносить і зиску. І хоча незасібні клюби нарікають, що за вживання площі мусять платити, то мусять зрозуміти, що треба за площу платити і податок і воду і інше. Інвестиції коштують теж і сторожа треба оплатити. Так як нарід своїми грошевими жертвами, без ніяких державних субвенцій, ту площу здобув, так само треба її власними силами для потреб молоді й народу утримувати та ще й поширити і по европейськи уладити.

Blue boy.

Спортові висліди.

КОПАНИЙ МЯЧ

КАТОВИЦІ. **АКС — Рух 5:3 (2:0).** Під час затяжних свят розіграла мистецька дружина Державної Ліги Рух тов. змагання в новому ціклі Ліги АКС'ом і несподівано програла 3:5. Змагання відбулись на мокрім грищі при 4.000 глядачів. Рух мав більшу перевагу, але не вмів викінчувати своїх акцій під воротами.

КАТОВИЦІ. **АКС — Шлеськ 4:4 (2:3).** Гра дуже гостра й небезпечна, чотирьох грачів важко ранених.

ПОЗНАНЬ. **Варта — Косцянський К. С. 2:1 (2:0).**

ПОЗНАНЬ. **Г. Ц. П. — Чорні 4:1 (2:1).**

ГАКІВКА.

КРАКІВ. **Краковія — Сокіл 6:2 (2:0, 1:0, 3:2).** В Кракові відбулись гаківкові змагання цих обох дружин замісць заповіджених змагань Домб — Краковія. Краковія виступила в ослабленім складі і виграла високо.

КРИНИЦЯ. **Чорні (Львів) — Телефонклюб (Букарешт) 1:0 (1:0, 0:0, 0:0).** В румунській дружині, яка є мистцем Румунії, грав канадієць Каін.

КРИНИЦЯ. **Чорні — Телефонклюб 1:1 (1:1, 0:0, 0:0).** Другого дня осягнули Чорні нерішений вислід з противником, який розіграв уже кілька змагань із сильними европейськими дружинами. Чорні грали слабо свої другі змагання.

КРИНИЦЯ. **А. З. С. (Львів) — К. Т. Г. 3:3 (1:0, 2:1, 0:2).**

КРИНИЦЯ. **А. З. С. — Стшелєц (Криниця) 2:0 (0:0, 1:0, 1:0).**

КРИНИЦЯ. **К. Т. Г. — Стшелєц 3:0 (1:0, 1:0, 1:0).**

КАТОВИЦІ. **Домб — Шлеський Г. К. 5:1.**

ПАРИЖ. **Кімберлєйські Динамітери — Рапід (Париж) 8:3 (2:0, 4:1, 2:2).**

ДІСЕЛЬДОРФ. **Д. Е. Г. — Вінер Е. Ф. 1:1.**

ПАРИЖ. **Швайцарія II — Франція 5:2 (1:0, 1:1, 3:1).** Змагання другої швайцарської репрезентації.

БОКС

ТЕРНОПІЛЬ. **Ж. Р. К. С. — Поділля 9:7.** Вчорашні змагання за дружинове мистецтво округа закінчились перемогою жидівської дружини. Жидівська дружина осягнула три вокосери і здобула таким чином мистецтво Тернопільщини.

ВАРШАВА. **Макабі — Макабі (Німеччина) 11:5.**

ЛЮБЛИН. **Макабі (Німеччина) — Люблин 8:8.**

ПІНГ-ПОНГ.

Менораг — Україна 4:1. Товариські змагання.

Турнір українських дружин у пінгпонгу, в якому беруть участь: Україна, Каменярі, Зоря, Союз Купців і Степ дав дотепер такі висліди: Україна — Союз Купців 5:0; Каменярі — Зоря 5:0; Україна — Степ 5:0; Зоря — Союз Купців 5:0.

—o—

Спортові новинки.

Перегони Овенса з конем. Відомий олімпійський переможець у бігах мурин Овенс перейшов недавно на професіоналізм. Тепер повідомляють з Америки, що Овенс буде змагатись у Гавані з перегоновим конем. Ці дивовижні перегони відбудуться на віддалі 100 м. Біг відбудеться в такий спосіб, що кінь вибігне зі старту спершу в доволі повільнім темпі, так, що Овенс має надію по 60 метрах осягнути перевагу над конем. В програмі цих дивовижних, тільки в американських умовинах можливих змагань є також і віддалі перегонів [illegible]

Тренінгові змагання. У Празі відбулися тренінгові гаківкові змагання між репрезентацією Чехословаччини і комбінованою дружиною Праги, де грало 4 канадійців. Перемогла Прага 6:2.

Весняна рунда чехословацької Ліги зачнеться вже в половині лютого 1937 р. і закінчиться при кінці квітня.

Еспаніоля мистцем Катальонії. Футбольні змагання відбувались у Катальонії весь час. Найцікавіші були фінальні змагання Еспаніоли — Барсельона, що їх виграла Барсельона у високім відношенні 5:1. Однак мистецтво здобула таки Еспаніоля, яка вже мала перед тим краще відношення пунктів.

Ширіть наш часопис!

☦

У треті роковини смерти
покійного адвоката
Д-ра ІВАНА КМІЦИКЕВИЧА
відправлять
ЗАУПОКІЙНУ СЛУЖБУ БОЖУ
у Волоській церкві при вул. Руській
у середу 30. грудня 1936 в год. 8.30
рано.

Останні вісти.

ЛЕТУНСЬКА КАТАСТРОФА НА ЛІНІЇ ЛЬВІВ—ВАРШАВА.

4-ох убитих, 3-ох ранених.

Пасажирський літак, що летів зі Львова до Варшави, упав коло стації Сулець між Равою Руською і Завадами.

Як виходить з дотеперішних інформацій з 10-ох пасажирів і 2-ох осіб залоги, 4 особи згинули, 3 ранені.

—o—

БРИТІЙСЬКА АМБАСАДА ПОКИДАЄ МАДРИД.

Британська амбасада у Мадриді дістала приказ якнайскоріше покинути Мадрид. Шарже д' афер разом з персоналом виїде до Валенсії, утікачів мають евакувати до середи.

—o—

ПІСЛЯ ЛІКВІДАЦІЇ КИТАЙСЬКОЇ КРІЗИ.

Італійська преса добачує в увільненні марш. Чанкайшека впливу інтервенції мін. Чіяна і радіє, що Совітам не пощастило викликати в Китаю нову домашню війну. Чансуліян приїхав також до Нанкіну і вислав до Чанкайшека письмо в якому обвинувачує себе і домагається для себе суворої кари. Чанкайшек обіцяв вставитися за збунтованим ґенералом тому, що він жалує свого вчинку. Він оповідає, що Чансуліян трактував його підчас увязнення з великою пошаною. Японська преса приписує увільнення Чанкайшека англійсько-американським впливам.

Зі судової салі.

ЯК СПИНЮЮТЬ ЗРІСТ УКРАЇНСЬКОЇ СВІДОМОСТИ НА ЛЕМКІВЩИНІ.

В Окружному Суді у Новім Санчі відбулася у середу 23. ц. м. карно-адміністраційна розправа проти 3-ох молодих лемків і 2-ох дівчат зі Злоцького біля Мушини, новосанчівського пов., до ч. справи II. кад. 1257/36, 1259/36, 1263/36, 1235/36, обвинувачених усіх за провину зі статті 7 закону про збори, себто за недозволені владою збори під голим небом. На лаві підсудних засіли: 1) **Емілія Мілянич, 2) Ганя Капустинська, 3) Ваньо Граб, 4) Васько Барна і 5) Семен Барновський,** усі зі Злоцького, найсвідоміші і діяльні українці.

Всі підсудні відповідали за те, що 19. липня ц. р. зорганізували і взяли участь у зборах на горі Яворина біля Криниці, у яких взяло теж участь кількасот молодих хлопців і дівчат з дооколичних сіл. На цих зборах, як донесла поліція з Мушини, співали українські пісні й гимн „Ще не вмерла Україна“ і танцювали українські танки. Тому, що підсудні, як теж інші учасники зборів належать до найдіяльніших членів руху на Лемківщині, характер зборів — пише поліція — був манифестацією українців і в той спосіб учасники, які є симпатиками українського руху, хотіли виявити свої погляди та манифестаційними зборами захотіти учасників до дальшої праці в українському дусі і приєднати для цього якнайбільше прихильників.

На основі такого донесення староство у Нов. Санчі покарало підсудних по 20—30 зол. грижни **зі заміною арешту по 10 днів.**

Крім підсудних староство покарало ще кількадесять осіб за ті сходини і кількадесять осіб за подібні сходини дня 7. червня.

Усі підсудні відкликались до окружного суду в Новім Санчі.

Донесення поліції спиралось на зізнаннях поліційних конфідентів, які були на горі Яворина.

На розправі відчитано зізнання свідків, які ствердили підчас поліційних доходжень, що збірка молоді на горі Яворина була звичайною прогулькою, на якій молоді хлопці і дівчата бавились і танцювали. Також відчитано донесення поліції, в якім між іншим Емілію Мілянич схарактеризовано як завзяту українку і велику діячку в селі Злоцькім.

Оборонець підсудних покликався на зізнання свідків і твердив, що 19. липня ц. р. відбулася на горі Яворина звичайна товариська прогулька, яка мала характер туристичний. Такі прогульки відбуваються що року, і така сама прогулька відбулася 7. червня ц. р. Крім того по думці статті 23. закону про збори сама участь навіть у нелегальних зборах не є каральна, бо карі моглиб підпадати тільки скликуючі збори, а підсудні були тільки учасниками.

Суд прихилився до оборони підсудних і на першій розправі **унєвиннив у цілости всіх підсудних вище згаданих,** приймаючи в мотивах висновки оборони.

Підсудних боронив м-р **Йосиф Кебуз**, адвокат у Новому Санчі.

Слід додати, що дня 10. м. м. подібна розправа відбулась за збори на горі Яворині у дні 7. червня, на якій підсудних лемків зі Щавника біля Мушини заступав пос. д-р Степан Баран. У тій розправі суд відложив справу до переслухання свідків, які мали потвердити подібний характер прогульки. Слід сподіватися, що й тих підсудних, яких є ще кількадесять, суд звільнить.(Староство покарало багато хлопців та дівчат зі сіл Злоцького, Ястрабика, Щавника Малого і т. д.).

ЕВГЕН КАЧМАРСЬКИЙ ЗНОВУ СТАНЕ ПЕРЕД СУДОМ.

Нині мала відбутися у Львові розправа проти Евгена Качмарського, засудженого на 15 літ тяжкої вязниці. Акт обвинувачення закидає йому, що нічою з 1. на 2. липня ц. р. він намагався вивертіти у вязничній стіні у львівських Бриґідках діру, щоби втечи. Обвинуваченого не спровадили до нині зі Святого Хреста, тому розправу відложено. Боронитиме його проф. д-р В. Старосольський.

Нові книжки й журнали.

ПРАЦІ ҐЕОГРАФІЧНОЇ КОМІСІЇ НАУКОВОГО Т-ВА ІМ. ШЕВЧЕНКА У ЛЬВОВІ. Випуск І. Львів 1935. Стор. 208, 8°. — Зміст: 1) Полянський Юрій: Реконструкція географічного середовища молодшого палеоліту подільсько-бесарабської провінції. 2) Кубійович Володимир: Пастушество Буковини. 3) Січинський Володимир: Нові знахідки старих мап України XVII—XVIII ст. 4) Огоновський Володимир: Східно-европейський степ.

Дописи.

РОГАТИНЩИНА.

Здоровий відрух українського села в обороні „Просвіти“. Дня 8. ц. м. на засіданні виділу чит. „Просвіти“ в Бабинцях к. Рогатина представники всіх місцевих установ вислухали святочного реферату про історичну місію „Просвіти“ серед українського народу і приняли рішення такого змісту: Зібрані представники всіх місцевих товариств і братств висловлюють Матірному Т-ву „Просвіта“ у Львові вірність, любов і пошану; одноодушно признають, що цього року Матірне Т-во опинилось у винятково скрутних матеріяльних обставинах і тому всі складають маленьку, відповідну до матеріяльної спромоги місцевих установ, але щиру лепту на „Дар Просвіті“ у висоті 55 зол.; якнайрішучіше протестують проти кирипної роботи ріжних лівих і найлівіших, які послуговуються негідними наклепами у пресі на нарадах і т. п. і бють ними у найцінішу національну установу, щоби її спершу ослабити, опісля зовсім знищити. — Цей здоровий відрух села слід повитати.

Театри.

Великий Театр:

Вівторок, 29. XII. театр нечинний.

Середа, 30. XII. год. 7.30 веч. премієра: „Подружжя“.

Четвер, 31. XII. год. 7.30 веч. „Подружжя“.

Четвер, 31. XII. год. 12. вночі „Кохання до митної оплати“.

Кіна.

АПОЛЬО: „Палата у Фляндрії“ з Мартою Еґерт.

АТЛЯНТИК: „Жовтий скарб“ із Ґейрі Купером.

ВАНДА: „Тисяча і друга ніч“ і „Весняний вальс“.

ҐРАЖИНА: „Жайворонок“ із Мартою Еґерт.

КАСІНО: „Сан Франціско“ Ван Дайка (з Джанетою Мекдональд і Клерк Ґейбль).

КОПЕРНИК: „Моя зіронька“ з Шерлі Темпль.

КОЛИСЕЙ: „Небезпечний флірт“, „Навіщо працювати“ з Флітом і Флапом.

МАРУСЕНЬКА: „Герой“ з Волосом Беррі.

МЕТРО: „Мельодія великого міста“.

МІРАЖ: „Злочин і кара“ Достоєвського та Фліп і Флап.

МУЗА: „Таємна бриґада“.

ПАКС: „Серед нічної тишини“ та кольорові додатки.

ПАЛЯС: „У блеску сонця“ з Ізабом Кепурою.

ПАН: „Роз-Марі“.

РАЯ: „Прокажена“.

СВІТ: „Єгипетські ночі“ з Еді Кантором.

СТИЛЕВЕ: „Ада то не лядне“ і ревія.

ТОН: „У тіні самітної сосни“ з Сильвією Сідней.

УТІХА: „Зоп кровп“ і ревія.

ХИМЕРА: Найновіша копродукція „Ма Мазо“.

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Міцкевича 5.)
„Африка"

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Вівторок, 29. грудня 1936.

Берлін (356,7) 16.30 Циганська музика, 19.15 Сопран. фортеп., 20.10, 21.00 Конц. орх., **Кенігсвустергавзен** (1571) 14.00. 16.00 Музика, 15.15 Вес. оповідання, 18.00 Пісні Шумана, Брамса, Вольфа (Гельгер спів), 20.10 Розривк. музика, **Кошиці** (259,1) 18.00 Для Закарпаття, 20.30 Спів, **Мінхен** (405.4) 12.00 Розр. концерт, 16.50 Віденські пісоньки, солісти, 17.10 Форт. соната ф-моль Брамса, 18.00 Танкова музика, 21.25 Орх. концерт, **Міляно** (368,6) 17.15 Форт. дует, 19.00 Розривк. музика, 21.45 Недікові сопран, Сасолі арфа. **Париж** (1648) 12.00, 13.15, 14.00 Концерт, 15.30 Пісні, 18.00 Концерт, **Прага** (470,2) 12.35 Легка музика, 17.30 Віольончеля, 20.30 Сценка, 21.00 Твори Прокопкa, спів, скр., віольонч., **Відень** (506.8) 12.00, 13.10 Концерт, 16.55 Для дітей, 17.20 Скрипка, 17.40 Суїта на флєт і фортеп., Гр. Цірін, 21.25 Кабарет, 22.20 Танкова музика, **Будапешт** (549,5) 12.05 Циганська музика, 18.30 Пісні при форт., 21.50, 22.00 Форт. ресіталь Імре Унгара, 22.35,23.00 Сальон. квінтет, спів, **Білгород** (437,3) 21.30 Нар. пісні, 22.20 Скрипка, рецитації, **Рим** (420,8) 17.15 Камер. концерт, 18.50 Розривк.музика, 20.40, 21.00 Симф. концерт, 22.20 Концерт хору.

Середа, 30. грудня 1936.

Берлін (356,7) 9.45 Музика для господинь, 14.00 Розр. музика, 16.30 Соната г-моль Ліста, 19.00 Весела кабаретова авдиція, 20.45, 21.00 Муз. вечр. **Кенігсвустергавзен** (1571) 14.00, 16.00 Музика, 15.40 Нар. пісні, 17.50, 18.00 Форт. ресіталь, 18.20 Репортаж: Берлін-Нюйорк за 48 годин, 20.10 Розр. музика, 21.15 Військ. марші, Кошиці (259,1) 18.00 Для Закарпаття, **Мінхен** (405.4) 9.00 Музика, 12.00 Військ. орхестра, 13.15, 19.00 Концерт квінтету, 16.30 Камер. музика, 20.45, 21.00 Звучні мельодії, 22.40 Давня музика на клявесині та клявікорді, **Прага** (470.2) 16.10 Скрипка, 18.10 Концерт хору, 20.40, 21.00 Концерт орх., 22.15 Сальон. музика, **Париж** (1648) 12.00, 13.15 Орх. концерт, 18.15 Серед/книжок, 18.30, 19.30 Концерт симф. орх., 19.00 Авд. для молоді, 21.00 Форт. ресіталь, 21.45, 22.00, 23.00 „Дольорес" муз. авд. **Відень** (506.8) 12.00, 13.10 Розр. концерт, 15.20 Весела авд., 19.30 Веселі пісні в супр. форт., 20.00 „Редемпціон" церк. трильогія Гунода (Розита сопран, Ручка альт, Майкля тенор, Етля бас, хор, симф. орх.), **Будапешт** (549,5) 13.30 Концерт орх., 17.30 Джез, 18.20, 19.00 Циг. музика, 19.30, 20.00, 21.00, 22.00 „Фіґарове весілля" оп. Моцарта, **Міляно** (368,6) 17.15 Камер. концерт, 19.00 Розр. музика, 21.00, 22.00 Симф. концерт, **Рим** (420.8) 17.15 Танкова музика, 19.45 Легка музика, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00, 23.00, 24.00 „Льогенгрін" оп. Вагнера, **Білгород** (437,8) 18.00 Нар. музика, 21.00 Спів. ресіталь.

Ширіть наш часопис!

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 29. грудня 1936.

6.30 Раніішня авдиція, 7.25 Програма на днині, 7.30 Трохи інформацій, 7.35 Легка музика в гр. пл., 11.57 Сигнал часу, 12.03 Стилізовані мельодії Азії, гр. пл., 12.40 Полудневий денник, 12.50 Про плекання кімнатних цвітів зимою, 14.30 Концерт бажань, 15.00 Господарські вістки, 15.15 Рекламовий концерт, 15.30 Львівські біжучі вістки, 15.35 Легка музика в гр. пл., 15.45 Туристичний інформатор, 15.50 Оповідання для дітей, 16.00 Музика у вик. циганських орхестр, гр. пл., 16.15 Скринька ПКО, 16.30 Концерт орх., 17.10 „Будні п. п. Ковальських" говорена повість, 17.25 Авд. в циклю „Скрипкові сонати Бетовена" у програмі Соната оп. 24 ф-дур, скр., форт., 17.50 Монольоґ: здоровля, щастя та успіхів, 18.00 Актуальна гутірка, 18.10 Снiговий комунікат, 18.13 Спорт у містах і містечках, 18.20 Шуберт-Берте: „Домик трьох дівчат", фрагм. з оп., гр. пл., 18.35 Романтика натуралізму: Ґабр. Запольська (У 15-ліття смерти), 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Природник чи гуманіст (діяльоґ), 19.20 З англійської музики, концерт орх., 20.00 Гутірка музика зі слухачем радія, 20.25 Оперова музика в гр. пл., 20.40 Вечірний денник, 20.50 Актуальна гутірка, 21.00 Транс. з Будапешту: Розривковий концерт мадярської музики, 21.45 Сучасний гуманітаризм у літературі, 22.00 Транс. з Берліна: Розривковий концерт; у перерві в год. 22.55 Останні вістки, 23.00 Танкова музика в гр. пл.

Середа, 30. грудня 1936.

6.30 Раніішня авдиція, 7.25 Програма на днині, 7.30 Трохи інформацій, 7.35 Легка музика з гр. пл., 11.57 Сигнал часу, 12.03 Святочні настрої, концерт, 12.40 Полудневий денник, 12.50 Бюро господині дому, 14.30 Легка музика з гр. пл., 15.00 Господарські вістки, 15.15 Рекламовий концерт, 15.30 Львівські біжучі вістки, 15.35 Молоді польські артисти, з гр. пл., 15.45 Популярні пісні наперед сто літ, 15.55 Під італійським небом, гр. пл., 16.10 Оповідання для старших дітей: Хижак, 16.25 Концерт сальон. орх., 17.00 Боротьба зі шпіонажем, 17.15 Концерт солістів: Сікорська-Малейова спів, віольончеля, 17.50 Британська святочна ідиля, фейл., 18.00 Актуальна гутірка, 18.10, 18.15 Спортові вістки, 18.20 Весела пісонька, гр. пл., 18.40 Загальна скринька, 18.50 Справа неподільности господарств, 19.00 „Франек" новеля Вол. Реймонта, 19.20 „Обережно!" святочна посилка для молодших, 20.35 Хвилина бюра студій, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Шопенівський концерт, 21.30 Камер. концерт: фортепіян, скрипка, 22.00 Театр Уяви: „Валь залюблених" К. І. Ґалчинського, 22.40 Танкова музика, у перерві в год. 22.55 Останні вістки.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що від дня 28. грудня п. р. кооперативам платив зa: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльок. без опакування	2.70 зол
1 кг. масла десер. бочкове й експортове включно з бочк. пакуванням	2.75 „
1 л. молока	0.17 „
1 к. яєць	4.70.

Тенденція на масло, та яйця знижкова на молоко слаба.

ПТИЦЯ.

Маслосоюз повідомляє, що в дні 28. XII. п. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці. льоко подвіря птахомясарні „М. С." у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Індички І. кл., добре умясненi, повногрудні	1.10 зол.
Индики I. кл., добре умясненi, повногрудні	0.90 „
Курята І. кл. біло й жовтоніжки, без острішок, до ваги 1.60 кг.	0.95 „
Курки І. кл., товсті, без остріг, без напиляку на ногах, щойно від 1.80 кг. вгору	0.90 „
Качки товщені І. кл. щойно від 1.80 кг. вгору	1.00 „

Слабших сортів від вище поданих, не приймае.

ОПОВІСТКИ.

Подяка. Виділ філії УКТОДІ в Перемишлі складає оцією дорогою сердечну подяку Й. Е. Високопреосвященному Йосафатові Коциловському за щедрий дар у зол. 300.—, зложений на потреби філії УКТОДІ в Перемишлі. — Перемишль, 24. грудня 1936. 3362

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.